

KNYGOS IR KNYGĖS

penktadienį baigiantis pamokoms galvoju tą patį: dievinu šią dieną! Labiausiai dėl to, kad mane ir brolių vakarais tėtis nusiveža į vieną tų ledainių, kur savo ledus gali pagardinti sausainiais, guminukais, vaisių gabaliukais, įvairiausiais sirupais ir visą šį kalną paskui dar papuošti kokoso drožlėmis, spalvotais pabarstukais, dribsniais, riešutais ir begale kitų dalykų.

Aš prisidedu VISKO.

– Luiza, sugrįžk į realybę, – išgirstu stuksenant man į stalą panelę Martą, mūsų mokytoją.

– Taip taip, įdėmiai klausausi! – atsakau, tačiau galvoje ir toliau

sukasi mintys apie šokoladinį sirupą, besiveržiantį pro XL indelio kraštus, ir superherojų filmą, į kurį eisim prisismaguriavę ledainėje.

* * *

Negaliu pakęsti, kai mane vadina Luiza. Lulu man daug labiau tinka. Pašaukta visu vardu, pasijuntu it kokia senutė, susiraukšlėjusi ir perbalusiais kaip debesis plaukais. Nesakau, kad senatvė yra blogai ar bjauru, tiesiog Lulu skamba daug smagiau, šmaikščiau, mieliau... **Ir man labiausiai tinka.** Jei Lulu būtų daiktas, neabejotinai tai būtų didinga penkių skonių ledų porcija.

Likus keliolikai minučių iki skambučio, mokytoja pasidalija informacija, kuri mane labai suintriguoja. Labai, labai, **LABAI.**

– Vaikai, jau esate ketvirtokai, tad pats laikas išsirinkti klasės mokinių tarybą, kurią sudaro trys svarbios pareigybės: seniūnas, išdininkas ir sekretorė.

Jèèèga! Pagaliau didžioji akimirka! Dar vasarą tėtis buvo užsiminęs, kad ketvirtoje klasėje laukia tarybos rinkimai, bet vėliau man tai visai išrūko iš galvos.

– Seniūno pareiga – atstovauti savo bendraklasiams, – toliau aiškina mokytoja. – Išdinin kas saugo iš mokinių surinktus pinigus, kurie panaudojami bendriems klasės reikalams. Sekretorė užrašo per klasės valandėles aptartus dalykus ir rūpinasi, kad kabinete visada būtų tvarka.

Būčiau puiki seniūnė. Taip ir ne kitaip: ši pareigybė man tobulai tinka. Atstovaučiau klasės draugams geriausiai, kaip tik galėčiau, ir kai ateitų laikas pažerti idėjų, visu pajėgumu įdarbinčiau savo vaizduotę, kuri, žinokit, **laaabai** laki.

– Rinkimų kampanija prasidės ateinantį pirmadienį ir truks iki ketvirtadienio. Penktadienį surengsim balsavimą. Kas iš jūsų planuojate ballotiruotis? – kreipiasi į klasę panelė Marta.

– Ar galiu būti ir seniūnas, ir išdininkas, ir sekretorius? – išsiviepia Rafaelis, kuris amžinai sūpasi ant kėdės.

– Rafa, nori būti sekretorius?! – sušunka Diegas. – Juk tai darbas mergaitėms!

Klasė pratrūksta juoku. Tik aš viena beveik nesijuokiu, tiesą pasakius, nesuprantu, kodėl turėčiau. Mano manymu, tiek mergaitės, tiek berniukai gali užimti bet kurią iš trijų pareigybių.

– Mmm, nesakiau nieko panašaus, Diegai, – šiek tiek sumišusi ima teisintis mokytoja.

– Bet, panele mokytoja, jūs aiškiai ištarėte „**sek-re-to-rė**“.

– Na, taip, atleiskit... Seniūnas, seniūnė, išdininkas, išdininkė, sekretorius, sekretorė, – pasitaiso ryžtingai šypsodamasi.

– Knygos ir knygiai, kuprinės ir kupriniai, – užvertęs galvą į lubas toliau juokais leipsta Diegas.

– Liaukis vaipęsis, Diegai. Gerai, kad mokytoja patikslino savo žodžius, kurie iš pradžių kai kam galėjo pasirodyti dviprasmiški, – tarsteliu per petį, nes, nelaimė, berniūktis sėdi tiesiai už manęs.

– Ujujui, atrodo, mūsų Luiza nori būti seniūnė?

– Taip, – atsakau vos girdimai, – norėčiau. Tau tai trukdo?

– Kad tave išrinktų, pirmiausia reikia turėti proto, Luluzita, – neatstoja Diegas ir erzindamas kelis kartus patapšnoja man per pakaušį.

Klasėje pasigirsta ūkimas – ūūū, tai šen, tai ten kažkas vėl sukrizena. Manęs tokie juokeliai nė kiek nejaudina. Jei, norint tapti seniūne, reikia būti protingai, tai aš daugiau nei pasirengusi. Aš turiu, pavadinkim taip, megaprotą. O Diegas, ką jis sau mano?.. Vaizduojasi esąs pokštinnikas, bet iš tiesų tėra menkas egoistas, kuriam smagu skaudinti kitus.

– Gana, vaikai, grįžkim prie temos. Be Luizos, kas dar kandidatuosit į vieną iš tarybos postų?

Ore šmėstelėjus keletui rankų, įvertinu savo konkurentus. Hm, galimybės neblogos. Išnaudosiu savo sumanumą ir parengsiu tokią kampaniją, kokiai neatsispirs nė vienas.

Mokytoja, nuvarginta viso šio šurmulio, įspėja, kad pirmadienį į klasę turime atsinešti plakatų, iliustruojančių mūsų rinkimų siūlymus, asmenines savybes ir kitus panašius dalykėlius. Beje, priduria, kitą savaitę tarp kandidatų į seniūno postą vyks debatai, juose kiekvienas galėsime pagrįsti savo idėjų svarumą. „Elementaru, – galvoju, – garsiai ir aiškiai pristatau patraukliausiai skambančius planus ir sakau, kad balsuotų už mane, **tadam!**“

Tėčio dėka puikiai žinau, ką reiškia žodis „debatai“, todėl, kitaip negu visi kiti klasėje, nepuolu kaulyti mokytojos paaiškinti. Pirmi taškai, jaučiu, jau mano sąskaitoje, che che. Kartais tampa perdėm konkurencinga, nepaneigsi.

Vos tik nuskamba laisvės pranašas skambutis, griebiu kuprinę ir žvilgteliu pro langą – manęs jau laukia tėtis. Šįvakar einame į filmą!

Tobulai tobula diena.

Pirmoji neriu pro duris, jau įsivaizduodama kito penktadienio šlovės akimirką, kaip visi mano bendraklasiai sutartinai skanduoja: „Lulu – seniūnė!“

PASIRUOŠIMAS IR ŠOKOLADINIAI LEDAI

Kai grįžtame namo po kino seanso, degu noru papasakoti mamai apie planą tapti klasės seniūne. Tėčiui ir Maksui pasakiau jau anksčiau – neturėjau kantrybės laukti iki vakarienės. Visi kartu padengiame stalą ir, vos spėjame susėsti, išpyškinu mamai didžiąją naujieną. Mano brolis, lyg pirmą kartą girdėtų, apsimeta nustebeęs.

– Oho! Šaunuolė, Lulu! Būsi geriausia seniūnė tarp visų ketvirtokų, ne, visoje mokykloje... **Visoje šalyje.**

– Na, iš pradžių reikia laimėti, tiesa? – įsiterpia mama, šypsodamasi ir kažką tikrindama savo telefone. – Nors esu tikra, kad taip ir bus.

– Taip, taip ir taip, – tvirtai nukerta tėtis, pjaudamas didelį sultingos mėsos gabalą. –

Žinoma, kad laimėsi rinkimus, Lulu, nes mes visi tau padėsime parengti kampaniją.

Vakarienei baigiantis pastebiu kaip ką neįprasta. Kažkodėl visai nenoriu miego.

* * *

Šeštadienio rytas mūsų namuose ankstyvas ir žadantis skanią staigmeną – tėtis ruošia lietinius su kondensuotu pienu, savo firminį patiekalą. Kol laukiame šefo pusryčių, sėduosi prie stalo ir pradėdu rašyti ilgą rinkimų plakatams reikalingų priemonių sąrašą: spalvotas kartonas, krepinis popierius, blizgučiai, klizai, ryškiaspalviai žymekliai, šypsenėlių lipdukai, žirkklės ir... šokoladiniai ledai. Na, kad nepritrūkčiau energijos.

Mama pasisiūlo viską supirkti, tad įteikiu jai savo **ypatingos svarbos sąrašą**, pabrėždama, kad nevalia praleisti nė mažiausio punktelio.

Maksas, tėtis ir aš pusryčiaujame svetainėje žiūrėdami televizorių. Nė vienam nekyla mintis iškeisti pižamos į rimtesnį apdarą. Argi galėtų šeštadienis prasidėti dar idealiau?